

Sygn. akt VI Ka 178/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Irena Linkiewicz (spr.)
Sędziowie:	SO Piotr Żywicki SO Elżbieta Kosecka - Sobczak
Protokolant	sekr. sądowy Agnieszka Klinowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Krzysztofa Piwowarczyka

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2013r.,

sprawy oskarżonych R. K., R. Z., E. M., D. D., J. Z. (1), J. D.

oskarżonych z art. 291 §1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora Okręgowego w Elblągu oraz oskarżonych R. K. i J. Z. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostródzie

z dnia 29 stycznia 2013 r., sygn. akt II K 505/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w punktach 6, 11 i 16 wyroku uzupełnia podstawy prawne wymierzenia odpowiednio wobec oskarżonych R. Z., E. M. i D. D. kar łącznych pozbawienia wolności o przepis art. 39 § 2 kks,
2. w punktach 19 i 22 uzupełnia podstawy prawne wymierzenia odpowiednio wobec oskarżonych J. Z. (1) i J. D. kar grzywien o przepis art. 33 § 1, § 2 i § 3 kk.

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelacje oskarżonych R. K. i J. Z. (1) za oczywiście bezzasadne;

III. zasądza od oskarżonych R. K. i J. Z. (1) na rzecz Skarbu Państwa po 1/6 części kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym tytułem opłat kwotę 800 zł od oskarżonego R. K. i kwotę 330 zł od oskarżonego J. Z. (1), a pozostałych oskarżonych R. Z., E. M., D. D. i J. D. zwalnia w całości od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

R. K. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od maja do października 2010r. w O., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w sposób wskazujący iż uczynił sobie z popełnienia przestępstw, w tym skarbowych stałe źródło dochodu, wielokrotnie nabył, w celu dalszego wprowadzenia do obrotu, uzyskany za pomocą czynu zabronionego, nielegalnie odkażony alkohol etylowy - spirytus, w ilości łącznej nie mniejszej niż 3700 litrów o łącznej wartości rynkowej nie mniejszej niż 303 400 zł, osiągając z tego tytułu korzyść majątkową w wysokości nie mniejszej niż 18 500 zł.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

R. Z. został oskarżony o to, że:

II. w okresie od maja do października 2010r. w O., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w sposób wskazujący, iż uczynił sobie z popełnienia przestępstw, w tym skarbowych, stałe źródło dochodu, nabył wielokrotnie, w celu dalszego wprowadzenia do obrotu, uzyskany za pomocą czynu zabronionego, nielegalnie odkażony alkohol etylowy - spirytus, w ilości łącznej nie mniejszej niż 2000 litrów o łącznej wartości rynkowej nie mniejszej niż 164 000 zł, osiągając z tego tytułu korzyść majątkową w wysokości nie mniejszej niż 10 000 zł.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 12 kk

III. w czasie i miejscu jak w pkt I, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w sposób wskazujący, iż uczynił sobie z popełnienia przestępstw, w tym skarbowych, stałe źródło dochodu, wielokrotnie nabywał, wyroby tytoniowe bez wymaganych znaków skarbowych akcyzy, sprowadzone uprzednio przez inne osoby z terytorium Federacji Rosyjskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z pominięciem przepisów podatkowych i celnych w ilości łącznej co najmniej 160 000 sztuk, w tym marek J. L. i V., która to ilość wskazywała na zamiar wprowadzenia ich do obrotu handlowego, a od którego to towaru należne było cło w kwocie 3 686 zł, podatek akcyzowy w kwocie 83 423 zł i podatek VAT w kwocie 20 572 zł,

tj. o czyn z art. 65 § 1 i 3 kks w zb. z art. 54 § 1 i 2 kks w zb. z art. 91 § 1 i 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks

E. M. został oskarżony o to, że:

IV. w okresie od maja do października 201 Or. w O., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w sposób wskazujący, iż uczynił sobie z popełnienia przestępstw, w tym skarbowych, stałe źródło dochodu, wielokrotnie nabył z zamiarem dalszego wprowadzenia do obrotu, uzyskany za pomocą czynu zabronionego, nielegalnie odkażony alkohol etylowy - spirytus, w ilości łącznej nie mniejszej niż 1000 litrów, o łącznej wartości rynkowej nie mniejszej niż 82 000 zł, osiągając z tego tytułu korzyść majątkową w wysokości nie mniejszej niż 5.000 zł,

tj. o czyn z art. 291 § 1 kk w zw. art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

V. w czasie i miejscu jak w pkt I, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w sposób wskazujący, iż uczynił sobie z popełnienia przestępstw, w tym skarbowych, stałe źródło dochodu, wielokrotnie nabywał, wyroby tytoniowe bez wymaganych znaków skarbowych akcyzy, sprowadzone uprzednio przez inne osoby z terytorium Federacji Rosyjskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z pominięciem przepisów podatkowych i celnych w ilości łącznej co najmniej 160 000 sztuk, w tym marek J. L. i V., która to ilość wskazywała na zamiar wprowadzenia ich do obrotu handlowego, a od którego to towaru należne było cło w kwocie 3 686 zł, podatek akcyzowy w kwocie 83 423 zł i podatek VAT w kwocie 20 572 zł,

tj. o czyn z art. 65 § 1 i 3 kks w zb. 54 § 1 i 2 kks w zb. z art. 91 § 1 i 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks

D. D. została oskarżona o to, że:

VI. w okresie od maja do października 2010r. w O., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w sposób wskazujący, iż uczyniła sobie z popełnienia przestępstw, w tym skarbowych, stałe źródło dochodu, nabyła wielokrotnie, w celu dalszego wprowadzenia do obrotu, uzyskany za pomocą czynu zabronionego, nielegalnie odkażony alkohol etylowy - spirytus, w ilości łącznej nie mniejszej niż 500 litrów o łącznej wartości rynkowej nie mniejszej niż 41 000 zł, osiągając z tego tytułu korzyść majątkową w wysokości nie mniejszej niż 2 500 zł,

tj. o czyn z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

VII. w czasie i miejscu jak w pkt I, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w sposób wskazujący, iż uczyniła sobie z popełnienia przestępstw, w tym skarbowych, stałe źródło dochodu, wielokrotnie nabywała, wyroby tytoniowe bez wymaganych znaków skarbowych akcyzy, sprowadzone uprzednio przez inne osoby z terytorium Federacji Rosyjskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z pominięciem przepisów podatkowych i celnych w ilości łącznej co najmniej 160 000 sztuk, w tym marek J. L. i V., która to ilość wskazywała na zamiar wprowadzenia ich do obrotu handlowego, a od którego to towaru należne było cło w kwocie 3 686 zł, podatek akcyzowy w kwocie 83 423 zł i podatek VAT w kwocie 20 572 zł

tj. o czyn z art. 65 § 1 i 3 kks w zb. z art. 54 § 1 i 2 kks w zb. z art. 91 § 1 i 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks

J. Z. (1) został oskarżony o to, że:

VIII. w okresie od maja do października 2010r. w O., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w sposób wskazujący, iż uczynił sobie z popełnienia przestępstw, tym skarbowych, stałe źródło dochodu, wielokrotnie nabywał, w celu dalszego wprowadzenia do obrotu, uzyskany za pomocą czynu zabronionego, nielegalnie odkażony alkohol etylowy - spirytus, w ilości łącznej nie mniejszej niż 1000 litrów o łącznej wartości rynkowej nie mniejszej niż 82 000 zł, osiągając z tego tytułu korzyść majątkową w wysokości nie mniejszej niż 5 000 zł,

tj. o czyn z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

J. D. został oskarżony o to, że:

IX. wiosną 2010 roku w K., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nabył nie mniej niż dwukrotnie, w celu dalszego wprowadzenia do obrotu, uzyskany za pomocą czynu zabronionego, nielegalnie odkażony alkohol etylowy - spirytus, w ilości łącznej nie mniejszej niż 500 litrów o łącznej wartości rynkowej nie mniejszej niż 41.000 zł, osiągając z tego tytułu korzyść majątkową w wysokości nie mniejszej niż 2 500 zł, **tj. o czyn z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12 kk**

Sąd Rejonowy w Ostródzie wyrokiem z dnia 29 stycznia 2013 r., sygn. akt II K 505/12

1. oskarżonego R. K. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu przestępstwa, które kwalifikował z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk skazał go, zaś na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk oraz art. 33 § 2 kk wymierzył mu kary 1 /jednego/ roku i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w rozmiarze 100 /stu/ stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 25 /dwudziestu pięciu/ złotych;

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 2 kk, art. 73 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego R. K. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 /trzech/ lat tytułem próby, oddając go w tym okresie pod dozór kuratora sądowego;
3. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego R. K. środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 18 500 /osiemnastu tysięcy pięciuset/ złotych,
4. oskarżonego R. Z. uznał za winnego popełnienia przestępstwa zarzuconego mu w pkt II aktu oskarżenia, które kwalifikował z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk skazał go i wymierzył mu karę 1 /jednego/ roku i 3 /trzech/ miesięcy pozbawienia wolności,
5. oskarżonego R. Z. uznał za winnego popełnienia przestępstwa skarbowego zarzuconego mu w pkt III aktu oskarżenia, które kwalifikował z art. 65 § 1 i 3 kks w zb. z art. 54 § 1 i 2 kks w zb. art. 91 § 1 i 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks i za to na podstawie art. 65 § 1 i 3 kks w zb. z art. 54 § 1 i 2 kks w zb. art. 91 § 1 i 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks skazał go, zaś na podstawie art. 65 § 3 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 kks wymierzył mu kary 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności i grzywny ustalając liczbę stawek dziennych na 20 /dwadzieścia/ zaś wysokość jednej stawki dziennej określając na kwotę 60 /sześćdziesięciu/ złotych,
6. na podstawie art. 20 § 2 kks w zw. z art. 85 kk, art. 39 § 1 kks w miejsce orzeczonych wobec oskarżonego R. Z. kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzył łączną karę 1 /jednego/ roku i 4 /czterech/ miesięcy pozbawienia wolności,
7. na podstawie art. 41a § 1 i 2 kks wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego R. Z. łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 /czterech/ lat tytułem próby, oddając go w tym okresie pod dozór kuratora sądowego,
8. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego R. Z. środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 10.000 /dziesięciu tysięcy/ złotych,
9. oskarżonego skarżonego E. M. uznał za winnego popełnienia przestępstwa zarzuconego mu w pkt IV aktu oskarżenia, które zakwalifikował z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk skazał go i wymierzył mu karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności,
10. oskarżonego E. M. uznał za winnego popełnienia przestępstwa skarbowego zarzuconego mu w pkt V aktu oskarżenia, które zakwalifikował z art. 65 § 1 i 3 kks w zb. z art. 54 § 1 i 2 kks w zb. art. 91 § 1 i 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks i za to na podstawie art. 65 § 1 i 3 kks w zb. z art. 54 § 1 i 2 kks w zb. art. 91 § 1 i 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks skazał go, zaś na podstawie art. 65 § 3 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 kks wymierzył mu kary 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności i grzywny ustalając liczbę stawek dziennych na 20 /dwadzieścia/ zaś wysokość jednej stawki dziennej określając na kwotę 60 /sześćdziesięciu/ złotych,
11. na podstawie art. 20 § 2 kks w zw. z art. 85 kk, art. 39 § 1 kks w miejsce orzeczonych wobec oskarżonego E. M. kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzył łączną karę 1 /jednego/ roku i 2 /dwóch/ miesięcy pozbawienia wolności,
12. na podstawie art. 41a § 1 i 2 kks wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego E. M. łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 /czterech/ lat tytułem próby, oddając go w tym okresie pod dozór kuratora sądowego,
13. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego E. M. środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 5 000 /pięciu tysięcy/ złotych,

14. oskarżoną D. D. uznał za winną popełnienia przestępstwa zarzucanego jej w pkt VI aktu oskarżenia, które zakwalifikował z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk skazał ją i wymierzył jej karę 9 /dziewięciu/ miesięcy pozbawienia wolności,

15. oskarżoną D. D. uznał za winną popełnienia przestępstwa skarbowego zarzucanego jej w pkt VII aktu oskarżenia, które zakwalifikował z art. 65 § 1 i 3 kks w zb. z art. 54 § 1 i 2 kks w zb. art. 91 § 1 i 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks i za to na podstawie art. 65 § 1 i 3 kks w zb. z art. 54 § 1 i 2 kks w zb. art. 91 § 1 i 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks skazał ją zaś na podstawie art. 65 § 3 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 kks wymierzył jej kary 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności i grzywny ustalając liczbę stawek dziennych na 20 /dwadzieścia/ zaś wysokość jednej stawki dziennej określając na kwotę 60 /sześćdziesięciu/ złotych,

16. na podstawie art. 20 § 2 kks w zw. z art. 85 kk, art. 39 § 1 kks w miejsce orzeczonych wobec oskarżonej D. D. kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzył łączną karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności,

17. na podstawie art. 41 a § 1 i 2 kks wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej D. D. łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 /trzech/ lat tytułem próby, oddając ją w tym okresie pod dozór kuratora sądowego,

18. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec oskarżonej D. D. środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 2 500 /dwóch tysięcy pięciuset/ złotych,

19. oskarżonego J. Z. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, które zakwalifikował z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk skazał go i wymierzył mu kary 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności oraz grzywny w rozmiarze 30 /trzydziestu/ stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 25 /dwudziestu pięciu/ złotych,

20. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 2 kk, art. 73 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego J. Z. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 /trzech/ lat tytułem próby, oddając go w tym okresie pod dozór kuratora sądowego,

21. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego J. Z. (1) środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 5 000 /pięciu tysięcy/ złotych,

22. oskarżonego J. D. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, które kwalifikuje z art. o czyn z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. o czyn z art. 291 § 1 kk skazuje go i wymierza mu kary 8 /ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w rozmiarze 20 /dwudziestu/ stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 25 /dwudziestu pięciu/ złotych,

23. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego J. D. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 /trzech/ lat tytułem próby,

24. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego J. D. środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 2 500 /dwóch tysięcy pięciuset/ złotych,

25. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonych R. K., R. Z., E. M., D. J. Z., J. D. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli oskarżeni R. K. i J. Z. (1) oraz Prokurator Okręgowy w Elblągu.

Oskarżeni R. K. i J. Z. (1) zaskarżyli wyrok w całości w zakresie ich dotyczącym. Z treści wywiedzionych, a następnie uzupełnionych apelacji wynika, iż skarżący wyrokowi temu zarzucili błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść będący wynikiem naruszenia art. 7 kpk oraz innych przepisów postępowania, a mianowicie art. 424 kpk, art. 410 kpk, art. 167 kpk, polegający na bezpodstawnym uznaniu ich za winnych popełnienia przypisanych im czynów.

Podnosząc niniejsze zarzuty oskarżeni R. K. i J. Z. (1) wnieśli o uniewinnienie ich od popełnienia zarzucanych im aktem oskarżenia czynów.

Natomiast Prokurator Okręgowy w Elblągu zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonych : R. Z., E. M., D. D., J. Z. (1) i J. D. - w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Skarżący zarzucił wyrokowi obrazę przepisów prawa materialnego i tak:

- art. 39 § 2 kks, poprzez pominięcie tego przepisu w podstawie prawnej wymierzenia kary łącznej wobec oskarżonych : R. Z., E. M. oraz D. D., pomimo tego, że przywołany przepis art. 39 § 2 kks (w zw. z art. 39 § 1 kks i art. 85 kk) stanowi podstawę wymierzania kary łącznej w przypadku skazania oskarżonych za przestępstwo skarbowe i przestępstwa określone w innej ustawie karnej,

- art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk (w stosunku do oskarżonego J. Z. (2)) oraz art. 291 § 1 kk (w stosunku do oskarżonego J. D.), polegającą na ich wadliwym zastosowaniu, a w szczególności wymierzeniu na ich podstawie kary grzywny wobec tych oskarżonych, pomimo tego, że wskazane przepisy nie przewidują w swojej sankcji możliwości wymiaru takiej kary, zaś prawidłową podstawą wymierzenia tym oskarżonym kary grzywny winien stanowić przepis art. 33 § 2 kk (oraz § 1 i 3 tego artykułu).

Prokurator Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 i 2 pkp wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez :

1. przyjęcie za podstawę prawną rozstrzygnięcia o karze łącznej wymierzonej wobec oskarżonych : R. Z., E. M. oraz D. D. przepisów art. 39 § 2 kks w zw. z art. 39 § 1 kks i art. 85 kk,
2. przyjęcie za podstawę prawną wymierzenia wobec oskarżonych J. Z. (1) i J. D. kary grzywny przepisu art. 33 § 1, 2 i 3 kk,
3. utrzymanie wyroku w pozostałym zakresie w mocy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacje oskarżonych R. K. i J. Z. (1) jako oczywiście bezzasadne nie zasługiwały na uwzględnienie.

Natomiast jako zasadną należało uznać apelację wywiedzioną przez Prokuratora Okręgowego w Elblągu.

Na wstępie rozważań należy zaznaczyć ,że Sąd Rejonowy w Ostródzie przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób wyczerpujący , a zebrane dowody poddał wnikliwej analizie i na tej podstawie wyprowadził słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonych R. K. i J. Z. (1) jak również pozostałych oskarżonych w zakresie przypisanych im czynów, jak i subsumcji prawnej ich zachowań pod wskazane przepisy ustaw karnej oraz karnej skarbowej, a także wymiaru orzeczonych wobec nich zarówno kar jednostkowych , jak i kar łącznych.

W ocenie Sądu odwoławczego przedmiotem rozważań Sądu I instancji , co wynika z analizy uzasadnienia zaskarżonego wyroku ,były nie tylko dowody obciążające oskarżonych ale również dowody im przeciwne, a wszystkie one zostały ocenione zgodnie z zasadami logicznego rozumowania , wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego . Zatem wyprowadzone na tej podstawie stanowisko Sądu Rejonowego korzysta z ochrony przewidzianej w art. 7 kpk , a ponieważ jednocześnie nie zostało ono w żaden rzeczowy i przekonujący sposób podważone przez skarżących R. K. i J. Z. (1) , dlatego też w całej rozciągłości zasługuje również na aprobatę Sądu odwoławczego.

Odnosząc się szczegółowo do apelacji wniesionych przez oskarżonych R. K. i J. Z. (1), a uzupełnionych przez ich obrońcę na rozprawie apelacyjnej, stwierdzić należy ,iż brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania zasadności podnoszonych zarzutów.

Według skarżących, Sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisu art.424§1 pkt 1 kpk poprzez sumaryczne wyliczenie dowodów przyjętych za podstawę orzeczenia, niewskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nazwisk osób od których oskarżeni nabywali nielegalnie odkażony alkohol etylowy – spirytus oraz brak ustaleń w zakresie sposobu wyliczenia osiągniętych korzyści z przypisanych im przestępstw.

W ocenie Sądu odwoławczego stwierdzić należy, iż z punktu widzenia metodyki sporządzania pisemnego uzasadnienia wyroku nie jest wskazane globalne powoływanie dowodów stanowiących podstawę dokonywanych przez Sąd ustaleń faktycznych. Zastosowanie takiej techniki nie stanowi jednak samo przez się obrazy art.424 kpk, jeżeli analiza całości motywów wyroku nie pozostawia wątpliwości, co do tego, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze dowodach się oparł i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

Wnikliwa analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku jednoznacznie wskazuje, co stwierdzono już powyżej, iż w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd I instancji wyraźnie wskazał jakie fakty uznał za udowodnione i na jakich oparł się dowodach oraz jakich dowodów i dlaczego nie uznał za wiarygodne. Podana przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu orzeczenia argumentacja nie pozostawia w tym zakresie żadnych wątpliwości. Zatem żadna ze stron postępowania, a w szczególności autorzy apelacji, nie zostali pozbawieni możliwości ustosunkowania się do argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a tok rozumowania Sądu I instancji jest jak najbardziej możliwy do prześledzenia przez Sąd odwoławczy.

Natomiast w kwestii podnoszonego przez skarżących braku imiennego wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przez Sąd I instancji konkretnych osób (G. i K.) od których oskarżeni R. K. i J. Z. (1) nabywali nielegalnie odkażony alkohol etylowy – spirytus należy wskazać, iż zgodnie z art. 42 ust. 3 Konstytucji RP, każdego uważa się za niewinnego, dopóki jego wina nie zostanie stwierdzona prawomocnym wyrokiem sądu. Zasadę tę zwaną zasadą domniemania niewinności, zawiera także art. 5 kpk stanowiąc, że oskarżonego uważa się za niewinnego dopóki wina jego nie zostanie udowodniona. Zagadnienie to znajduje także swoje odzwierciedlenie w szeregu orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Jak wynika z załączonego do akt przedmiotowej sprawy odpisu aktu oskarżenia między innymi A. G. i D. K. zostali oskarżeni o czyny z art. 258§1 kk i art.291§1 kk w zw. z art.294§1 kk w zw. z art.65§1 kk w zw. z art.12 kk, które pozostawały w związku z czynami przypisanymi oskarżonym R. K. i J. Z. (1). Jednakże postępowanie karne przeciwko wyżej wymienionym toczące się przed Sądem Okręgowym w Łodzi nie zostało prawomocnie zakończone. W zaistniałej sytuacji Sąd I instancji nie był uprawniony do poczynienia ustaleń, że oskarżeni R. K. i J. Z. (1) nabywali nielegalnie odkażony alkohol etylowy – spirytus od A. G. i D. K.. Dlatego też stanowisko Sądu Rejonowego zawarte w uzasadnieniu wyroku o braku podstaw do poczynienia w tej mierze autorytatywnych ustaleń (k.520) należało uznać za słuszne.

Nie sposób zgodzić się także z zarzutem skarżących, iż w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wskazano sposobu wyliczenia przez Sąd orzekający wysokości uzyskanych przez oskarżonych korzyści majątkowej z przypisanych im przestępstw.

Należy wskazać skarżącym, iż w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd Rejonowy powołał się w szczególności na dowody w postaci wyjaśnień A. G., na podstawie których możliwe było poczynienie przybliżonych ustaleń zarówno co do ilości dostarczanego skarżącym odkażonego alkoholu etylowego- spirytusu, ceny za 1 litr tego alkoholu, ceny za jaką oskarżeni następnie zbywali alkohol co w sumie umożliwiło ustalenie łącznej ilości nabytego przez skarżących w celu dalszego wprowadzenia do obrotu nielegalnie odkażonego alkoholu etylowego- spirytusu, jego ogólnej wartości według ceny rynkowej regulowanej (82 zł. za 1 litr) i ostatecznie pozwalało na wyliczenie osiągniętej korzyści majątkowej.

Z uznanych przez Sąd Rejonowy za wiarygodne wyjaśnień A. G. bezsprzecznie wynikało, iż oskarżeni R. K. i J. Z. (1) nabyli nielegalnie odkażony alkohol etylowy - spirytus odpowiednio w ilości 3700 litrów i 1000 litrów w cenie po około 7 zł.- 7,50 zł. za 1 litr. Natomiast zarówno z wyjaśnień A. G. jak też zeznań świadka J. D. wynikało, iż cena czarnorynkowa tego alkoholu następnie wprowadzanego do dalszego obrotu była wyższa o od ceny zakupu o około

4-5 zł. za 1 litr . Zatem Sąd Rejonowy zasadnie przyjął , tak jak w akcie oskarżenia , iż oskarżeni R. K. i J. Z. (1) uzyskali korzyść majątkową odpowiednio w kwotach 18.500 zł. i 5.000 zł.

Odnosząc się zaś do kolejnego z podniesionych zarzutów ,a mianowicie naruszenia przepisu art. 410 kpk poprzez ujawnienie bez odczytywania dowodów zawnioskowanych do przeprowadzenia aktem oskarżenia , bez ich zindywidualizowania stwierdzić należy ,iż zarzut ten również nie jest zasadny.

Istotą przepisu art.410 kpk jest to ,że sąd ferując wyrok nie może opierać się na tym , co nie zostało ujawnione na rozprawie, jak również i to ,że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które je podważają.

Jak wynika z protokołu rozprawy z dnia 22 stycznia 2013 r. , Sąd Rejonowy na podstawie art.394§1 i§2 kpk postanowił uznać za ujawnione bez odczytywania i zaliczyć w poczet materiału dowodowego dowody zawnioskowane w akcie oskarżenia do odczytania na rozprawie oraz inne dowody ,które zostały wyszczególnione w niniejszym postanowieniu.

Dokonując porównania treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku z wykazem dowodów wymienionych w akcie oskarżenia nie sposób uznać ,iż Sąd I instancji dokonując ustaleń faktycznych oparł się na nieujawnionych dowodach. Nadto treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku jednoznacznie wskazuje, iż przedmiotem analizy Sądu był całokształt zgromadzonego i ujawnionego materiału dowodowego. Podkreślić też należy ,iż wykaz dowodów zawnioskowanych aktem oskarżenia do ujawnienia na rozprawie znany był skarżącym z racji otrzymania odpisu aktu oskarżenia . Wskazać też należy ,iż zgodnie z treścią art.394§1 i 2 kpk wyszczególnione w powołanym przepisie dane, protokoły i dokumenty uznaje się za ujawnione bez odczytywania ,a należy je odczytać wyłącznie na żądanie oskarżonego lub obrońcy. Tymczasem żaden ze skarżących nie żądał ich odczytania , na co jednoznacznie wskazuje protokół rozprawy.

Kolejny zarzut zawarty w skardze apelacyjnej , to dopuszczenie się przez Sąd Rejonowy błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia , mającego wpływ na jego treść wskutek poczynienia dowolnej oceny wyjaśnień złożonych w toku śledztwa przez przesłuchanego w charakterze podejrzanego A. G..

Odnośnie podniesionego zarzutu naruszenia dyrektywy z art. 7 kpk należy wskazać ,że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną niniejszego przepisu ,jeżeli tylko : jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy główniej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. W ocenie Sądu skarżący nie wykazali , aby którykolwiek z powyższych warunków nie został dotrzymany. Dlatego też także i zarzut obrazy art. 7 kpk nie mógł w realiach niniejszej sprawy zostać uwzględniony, a w konsekwencji skutkować uniewinnieniem oskarżonych R. K. i J. Z. (1) od przypisanych im czynów. Podkreślić należy, że krytyka odwoławcza ,aby była skuteczna, musi wykazywać braki w zakresie logicznego rozumowania Sądu orzekającego. Jeżeli tego nie czyni ,a ogranicza się jedynie do twierdzeń, że skarżący nie dopuścili się zarzucanych im przestępstw ,to nie może być uwzględniona przez Sąd odwoławczy. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego ,lecz powinien polegać na wykazaniu jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego. Tymczasem skarżący nie przedstawili żadnej argumentacji na poparcie podnoszonego zarzutu.

W ocenie Sądu odwoławczego wina oskarżonych R. K. i J. Z. (1) w popełnieniu przypisanych im zaskarżonym wyrokiem czynów nie budzi wątpliwości pomimo, że wszelkie w tym zakresie ustalenia Sądu Rejonowego w zasadzie zostały oparte na jednym dowodzie osobowym, a mianowicie na wyjaśnieniach podejrzanego A. G..

Wnikliwa analiza całokształtu zebranego materiału dowodowego utwierdza Sąd odwoławczy w przekonaniu ,iż Sąd Rejonowy zasadnie uznał wersję zdarzeń wynikającą z wyjaśnień , następnie przesłuchanego w przedmiotowej sprawie

w charakterze świadka „A. G. „, za zgodną z prawdą. Brak było bowiem jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania wiarygodności tego dowodu osobowego i odrzucenia go jako fałszywego pomówienia.

Należy zaznaczyć ,że nie wolno pomówień traktować a limine jako dowodu niepełnowartościowego. Skoro ustawa karnoprosowa traktuje zeznania świadka, (wyjaśnienia współpodejrzanego) jako jeden ze środków dowodowych, niepodobna przechodzić na tym do porządku i przyjmować ,iż pomówienie stanowi jedynie informację o faktach. Pomówienie w procesie karnym jest dowodem traktowanym na równi z innymi środkami dowodowymi , co znajduje odzwierciedlenie zarówno w art. 7 kpk , jak i art. 175 i 176 kpk. Jednocześnie pomówienie jest środkiem dowodowym , które wymaga szczególnie precyzyjnej weryfikacji w oparciu o całokształt materiału dowodowego oraz zasady logicznego myślenia i doświadczenia życiowego.

Jak wynika z utrwalonej linii orzeczniczej pomówienie może być dowodem winy, jednakże sąd rozpoznający daną sprawę ma obowiązek każdorazowego zbadania, czy pomówienie wytrzymuje krytykę z punktu widzenia doświadczenia życiowego i logiki, czy jest konsekwentne , a jeżeli jest zmienione, to dlaczego pomimo tego – można mu nadać walor wiarygodności , czy osoba od której pochodzi pomówienie nie miała interesu osobistego lub procesowego w szkodzeniu oskarżonemu i czy pomówienie znajduje potwierdzenie w innych dowodach bezpośrednich lub pośrednich.

(v. wyrok SA w Katowicach z dnia 17.02.2005 r., II Ka 411/04 niepubl.).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy , należy stwierdzić ,że Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny wyjaśnień złożonych na etapie postępowania przygotowawczego przez A. G. i zasadnie uznał je za wiarygodne ,a tym samym prawidłowo ustalił stan faktyczny przemawiający za winą R. K. i J. Z. (1).

Podkreślić należy ,iż Sąd Rejonowy uznając za wiarygodne wyjaśnienia podejrzanego A. G. poddał dowód ten drobiazgowej analizie, ocenił go w powiązaniu z całokształtem zebranych dowodów w tym także z zeznaniami świadka D. M. , a nadto zbadał wszelkie okoliczności mogące ewentualnie podważyć prawdziwość podawanego przez wyżej wymienionego przekazu.

Rozważania te zostały obszernie przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Zatem wszelkie poczynione przez Sąd I instancji w tym zakresie ustalenia i oceny zasługują w pełni na aprobatę Sądu odwoławczego i powtarzanie ich należy uznać za zbędne.

Wskazać jedynie w ślad za Sądem Rejonowym należy ,iż A. G. będąc kilkakrotnie przesłuchiwany w charakterze podejrzanego na etapie postępowania przygotowawczego, w tym przez prokuratora , konsekwentnie podawał wszelkie okoliczności dotyczące źródła pozyskiwania nielegalnie odkażonego alkoholu etylowego, sposobu dostarczania alkoholu do O., opisał osoby które nabywały ten alkohol w określonej ilości i cenie pobieranej za 1 litr. Nadto w czasie przeprowadzonego eksperymentu procesowego wskazał on dokładnie miejsca zamieszkania osób , które nabywały nielegalnie pozyskany spirytus celem dalszej odsprzedaży , w tym miejsca zamieszkania oskarżonych K. i Z. .

W ocenie Sądu odwoławczego wiarygodności powyżej wskazanego dowodu nie podważa postawa A. G. , który przesłuchany na rozprawie sądowej skorzystał ze słusznie przyznanego mu prawa do odmowy składania zeznań. W złożonym oświadczeniu stwierdził on ,iż w postępowaniu sądowym nie przyzna się on do zarzucanego mu czynu albowiem przyjął taką linię obrony. Nadmienić należy ,że termin rozprawy w Sądzie Okręgowym w Łodzi w sprawie między innymi przeciwko oskarżonemu A. G. został wyznaczony na 23.06.2013 r.

Zważywszy na wyżej powołaną okoliczność ,zarzut nie zażądania przez Sąd I instancji odpisu protokołu przesłuchania A. G. w charakterze oskarżonego w Sądzie Okręgowym w Łodzi nie był możliwy do realizowania. Ponadto wskazać skarżącym należy ,iż oskarżony zgodnie z przysługującymi mu uprawnieniami, może bronić się w dowolny sposób.

Abstrahując od zaistniałej sytuacji podać też należy, że w sferze oceny dowodów zasadnicze znaczenie faktycznie mają dowody przeprowadzone przez Sąd orzekający. Jednakże nie oznacza to, że dowody utrwalone w postępowaniu przygotowawczym pozbawione są znaczenia.

Przypomnieć należy, iż zgodnie z orzecznictwem SN w razie sprzeczności w wyjaśnieniach poszczególnych osób występujących w procesie karnym wartość dowodowa wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym jest taka sama, jak złożonych przez taką osobę na rozprawie, tym bardziej że wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego służą zweryfikowaniu wyjaśnień złożonych przed sądem.

Dlatego też stwierdzić należy, iż fakt że A. G. w toku postępowania sądowego może zmienić uprzednio złożone wyjaśnienia, nie ma aż tak istotnego wpływu na ocenę ich wiarygodności, bowiem wyjaśnienia złożone podczas śledztwa tworzą jasny i jednoznaczny obraz inkryminowanych zdarzeń oraz nie stoją w sprzeczności z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Nadto z całą mocą podkreślić również należy, iż nie ustalono jakichkolwiek powodów dla których A. G. miałyby fałszywie obciążyć swoimi wyjaśnieniami występujących w przedmiotowej sprawie oskarżonych, a w szczególności oskarżonych – R. K. i J. Z. (1). Znamiennym jest także, iż wymienieni oskarżeni wyraźnie oświadczyli, iż nie pozostawali w konflikcie zarówno z A. G. jak też z D. K.. Nie ustalono także jakichkolwiek okoliczności wskazujących na złożenie przez A. G. wyjaśnień z wyłączeniem zasad przeprowadzania przesłuchania określonych w ustawie Kodeks postępowania karnego, tym bardziej, że wymieniony był przesłuchiwany zarówno przez funkcjonariuszy policji jak i przez prokuratora.

W konsekwencji Sąd Okręgowy nie mógł zaaprobować stanowiska skarżących, iż argumentacja i rozważania Sądu Rejonowego (aczkolwiek w głównej mierze istotnie oparte na uznanych za wiarygodne wyjaśnieniach złożonych podczas śledztwa przez A. G.) są wadliwe. Nota bene sam fakt oparcia orzeczenia skazującego na wyjaśnieniach lub zeznaniach nawet tylko jednej osoby, również w sytuacji nie przyznania się oskarżonego do winy, nie może stanowić podstawy do zarzutu błędnych czy dowolnych ustaleń faktycznych. Nie istnieje bowiem żadna reguła dowodowa, która uzasadniałaby pogląd, że zeznania jednego świadka (w tym przypadku podejrzanego) są niewystarczającą podstawą skazania. (v. wyrok SN z dn. 11.01.1996 r. II KRN 178/95, M. Prawn. 1996/10/376).

Rzecz w tym, że tego rodzaju jedyny dowód, jak wykazał to dogłębnie Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku, nie wywołuje żadnych zastrzeżeń i nie został w żaden sposób podważony pod względem jego wiarygodności.

Ponadto podkreślić należy, iż wyjaśnienia złożone przez A. G. znajdują w pewnych częściach potwierdzenie w innych dowodach osobowych jak wyjaśnieniach D. K., świadków J. M., K. M., T. Ł. oraz wyjaśnieniach oskarżonych J. D. i J. Z. (3).

Mając na względzie powyższe rozważania według Sądu odwoławczego nie zachodzą żadne wątpliwości co do popełnienia przez skarżących czynów przypisanych im zaskarżonym wyrokiem.

Sąd Okręgowy w pełni też podziela ustalenia poczynione przez Sąd I instancji w zakresie wymierzonych oskarżonym R. K. i J. Z. (1) kar zarówno pozbawienia wolności, grzywny jak też obligatoryjnie orzeczonego przypadku korzyści majątkowych osiągniętych z przestępstw. Należy uznać, iż orzeczone kary są współmierne do okoliczności i wagi popełnionych czynów oraz znacznego stopnia ich społecznej szkodliwości. Oceniając ich wymiar stwierdzić należy, iż wymierzone kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania oraz umiarkowanej wysokości kary grzywny stanowią kary sprawiedliwe, które spełnią swoją rolę zarówno w zakresie prewencji indywidualnej jak też generalnej.

Natomiast odnosząc się do apelacji Prokuratora Okręgowego w Elblągu należało w pełni przychylić się do argumentacji przedstawionej na poparcie podniesionych w apelacji zarzutów.

Sąd Rejonowy w punktach 6, 11 i 16 zaskarżonego wyroku wymierzając odpowiednio oskarżonym R. Z., E. M. i D. D. kary łączne pozbawienia wolności powołał przepisy art. 20§2kks , art.85 kk i art.39§1 kks.

W ocenie Sądu odwoławczego niniejsze przepisy powinny być uzupełnione o art.39§2 kks albowiem stanowi on ,że w razie skazania za zbiegające się przestępstwo skarbowe i przestępstwo określone w innej ustawie karnej , sąd wymierza karę łączną na zasadach określonych w niniejszym kodeksie.

Identyczne stanowisko w tej kwestii wyraził powołany w uzasadnieniu apelacji Prokuratora Okręgowego, Sąd Apelacyjny w Gdańsku w sprawie sygn. akt II A Ka 371/11 , a także Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 28 maja 2009 r., sygn. II AKa 125/09.(LEX nr 519651, KZS 2009/12/86). Sąd ten stwierdził ,że w przypadku skazania za zbiegające się przestępstwo skarbowe i przestępstwo określone w innej ustawie karnej sąd wymierza karę łączną na zasadach określonych w kodeksie karnym skarbowym, a więc na zasadach wynikających z treści art. 39§1 kks. Wynika to wprost z przepisu art.39§2 kks. Prawidłowo więc sąd przy orzekaniu kary łącznej winien powołać przepis art.39§2 kks w zw. z art.39§1 kkk (jest on odpowiednikiem art.86§1 kk , który nie ma tu zastosowania) , a nadto przepis art. 85 kk, który formułuje ogólne podstawy orzekania kary łącznej i zgodnie z treścią art.20§ 2 kks ma zastosowanie.

Za zasadny należało też uznać drugi zarzut podniesiony w apelacji Prokuratora , to jest obrazy prawa materialnego – art.291§1 kk w zw. z art.65§1 kk w stosunku do oskarżonego J. Z. (1) i art. 291§1 kk w stosunku do oskarżonego J. D., polegający na wymierzeniu na ich podstawie kary grzywny . Jak słusznie zaznaczył skarżący wymienione przepisy nie przewidują w swojej sankcji możliwości wymierzenia kary grzywny. Podstawą wymierzenia kary grzywny wyżej wymienionym oskarżonym powinien stanowić przepis art. 33§2 kk.

W związku z powyższym Sąd odwoławczy uznał apelację oskarżonych R. K. i J. Z. (1) za oczywiście bezzasadne , a uwzględnił apelację Prokuratora Okręgowego w Elblągu. Dlatego też na podstawie art. 437§1i§2 kpk zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób ,że w punktach 6, 11 i 16 uzupełnił podstawy prawne wymierzenia odpowiednio wobec oskarżonych R. Z., E. M. i D. D. kar łącznych pozbawienia wolności o przepis art.39§2 kks . W punktach 19 i 22 wyroku uzupełniono podstawy prawne wymierzenia odpowiednio wobec oskarżonych J. Z. (1) i J. D. kar grzywnien o przepis art.33§1,§2 i §3 kk. W pozostałej części zaskarżony wyrok jako słuszny utrzymano w mocy.

Na podstawie art. 626§1 kpk , art. 633 kpk , art.634 kpk oraz art. 8 , art.2 ust.1 pkt 3 i 4 , art. 3 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) Sąd Okręgowy zważywszy na sytuację materialną oskarżonych zasadził od R. K. i J. Z. (1) na rzecz Skarbu Państwa po 1/6 części kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w tym opłaty odpowiednio w kwotach 800 zł. i 330 zł., zaś pozostałych oskarżonych R. Z., E. M. , D. D. , J. D. ,na podstawie art. 624§1 kpk , zwolnił w całości od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.